

РЕШЕНИЕ

№ 2414

гр. София, 11.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 11.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **642** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 13, ал. 5 от Закона за социалните помощи (ЗСП).

Образувано е по жалба на А. Б. Т. и Р. Й. А. срещу заповед № Н2-1046 от 28.11.2012 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – С., потвърдена с решение № РД – 01-7 от 02.1.2013 г. на директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане” – С. град.

Жалбоподателите твърдят, че оспореният отказ е незаконосъобразен, като издаден при съществени процесуални нарушения, при липса на мотиви и в нарушение на материалния закон. Иска се неговата отмяна и връщане на преписката на административния орган със законните последици.

Ответникът – директорът на дирекция “Социално подпомагане” – район С., чрез процесуалния си представител юрк. Л. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

С молба – декларация вх. № Н2-1046-М от 07.11.2012 г., подадена от А. Б. Т. е поискано отпускането на месечна помощ по чл. 9 от ППЗСП за храна, дрехи, за отопление и за всички битови нужди и др. В декларацията лицето посочва, че е неженен, има сключен църковен брак с Р. Й. А.; че съжителства заедно с Р. А. и А. А.

Б., негова дъщеря; жилището, в което живее жалбоподателя, е собственост на Р. А., двустайно е, с кухня и сервизни помещения. В молбата – декларация е отразено, че доходите на семейството на А. Т. са за сумата от 217,89 лева, от които 122,89 лева – пенсия, получавана от Р. А., 35 лева – месечна помощ по ЗСПД и 60 лева – издръжка. Лицето декларира, че няма собствен недвижим имот, както и че не получава доходи. Установява се, че с решение № 742 от 23.07.2003 г. на председателя на ДАБ на жалбоподателя е предоставен хуманитарен статут.

Не е спорно и обстоятелството, че лицето е регистрирано в Бюрото по труда видно от приложената регистрационна карта за регистрирането му с № 15236 от 16.05.2012 г.

Изготвен е социален доклад от 26.11.2012 г. от служители при ДСП С., в който е посочено, че молбата-декларация е подадена от А. Б. Т., неженен, с членове на семейството – 3 бр., съжителства на семейни начала; с дъщеря на 16 години, която е припозната от него; има 6 месечна регистрация в Бюрото по труда, отговаря на условията по чл.10, ал.1, т. 7 от ППЗСП; декларира, че няма трудова книжка; живее в жилище, собственост на Р. А., състоящо се от две стаи и отговоря на условията по чл. 10, ал.1 от ППЗСП; не декларира друг жилищен имот; получени помощи през годината от Р. А. – 35 лева месечно по чл. 7 от ЗСПД. Отражено е, че ДМД е 257% х 65 лева и се равнява на сумата от 167,05 лева, а доходът от предходния месец е за сумата от 218,25 лева. В заключение е формиран отказ за предоставяне на поисканата месечна помощ по чл. 9 от ППЗСП поради това, че доходът е по –висок от норматива.

Административното производство е приключило със заповед № Н2-1046 от 28.11.2012 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – С., издадена на основание чл. 13, ал. 2 от ЗСП и чл. 28, ал. 1 от ППЗСП, с която на А. Б. Т. е отказано предоставянето на месечна помощ по чл. 9 от ППЗСП с мотив – доход, по-висок от норматива.

Заповедта е връчена на лицето на 07.12.2012 г., като срещу нея от страна на Р. А. и А. Б. Т. е подадена жалба (наречена молба) с вх. № 94 – РР-0016 от 13.12.2012 г. по описа на ДСП С., адресирана до директора на РДСП – С. град.

С решение № РД – 01-7 от 02.01.2013 г. на директора на РДСП С. град е отхвърлена жалбата на А. Б. Т. и е потвърдена заповед № Н2-1046 от 28.11.2012 г. на директора на дирекция „СП” – С..

При така установената фактическа обстановка съдът формулира следните правни изводи:

Жалбата до АССГ, по която е образувано настоящото производство е подадена от Р. Й. А. и А. Б. Т.. Съдът намира, че Р. А. няма правен интерес от оспорване на заповедта, тъй като същата не е неин адресат и с постановления от директора на дирекция „СП” С. отказ за отпускане на месечна помощ по чл. 9 от ППЗСП не се засяга нейната правна сфера. Установява се, че административното производство е образувано по молба-декларация, подадена лично от А. Б. Т., а Р. А. се явява само съжителстващо с жалбоподателя лице, като тя не е негова съпруга (лицата имат сключен само църковен брак, като не са встъпили в граждански брак). Установява се, че същата не е инициирала производството пред ДСП С.. Следователно, Р. А. не е адресат на оспорения отказ и за нея не е налице правен интерес от оспорването му, поради което жалбата ѝ следва да бъде оставена без разглеждане като процесуално недопустима и производството по делото в тази му част да се прекрати.

Жалбата на А. Б. Т. е подадена в рамките на 14-дневния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата се явява процесуално допустима. Разгледана по

същество е и ОСНОВАТЕЛНА.

В Закона за социалното подпомагане е предвидена възможност за отпускане на месечни, целеви и еднократни социални помощи. По силата на чл.12, ал. 2 от ЗСП социалните помощи се отпускат след преценка на: доходите на лицето или семейството; имущественото състояние; семейното положение; здравословното състояние; трудовата заетост; възрастта; други констатирани обстоятелства. В чл. 8 от ППЗСП е посочено, че социалните помощи се отпускат на лица и семейства по постоянен адрес, след извършена социална анкета. Съгласно легалната дефиниция, съдържаща се в § 1, т. 10 от ДР на ЗСП „социална анкета” е дейност по установяване наличието на условията за упражняване на правото на социално подпомагане, извършена от социални работници в дирекция „Социално подпомагане”, която се изразява в проверки на място, в проучване на документация и събиране на информация. Социалният работник, който извършва анкетата, изготвя социален доклад по чл. 27, ал. 1 от ППЗСП и в него прави мотивирано предложение за отпускане или отказ на съответната помощ. Следователно, при отпускането на месечна социална помощ е необходимо провеждането на социална анкета, при която да се установи необходимостта от отпускане на такава помощ.

От друга страна, нормата на чл. 13, ал. 2 от ЗСП предписва, че помощите се отпускат въз основа на заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане” или от упълномощено от него длъжностно лице след преценка на всички данни и обстоятелства, констатирани със социална анкета. Отказът за отпускане на помощта задължително се мотивира по силата на чл. 13, ал. 3 от ЗСП.

В случая е установено, че молбата – декларация за отпускане на месечна помощ по чл. 9 от ППЗСП е подадена от А. Б. Т., а в социалния доклад са изследвани обстоятелствата, касаещи отпускане, респ. отказ за отпускане на месечна помощ по отношение на семейството му. В чл.8 от ЗСП изрично е предвидено, че социалните помощи се отпускат на лица и семейства по постоянен адрес, на който се извършва социална анкета. От друга страна, нормата на чл.9, ал.1 от ППЗСП определя, че право на месечна помощ имат лицата или семейства, чийто доход за предходния месец е по – нисък от диференцирания минимален доход.

Според социалните органи доходът на семейството на А. Т. за предходния месец (м.октомври 2012 г.) е в размер на 218,25 лева, който е по-висок от определения диференциран минимален доход в размер на 167,05 лева. За получат така определения размер на дохода са взети предвид основанията: - по чл.9, ал. 3, т. 4 от ППЗСП – за лице, съжителстващо с друго лице (лица) или семейство, и за всеки от съвместно живеещите съпрузи – ДМД е 66 на сто от гарантирания минимален доход; по чл.9, ал. 3, т. 6 от ППЗСП – за лице с трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто ДМД е 100 на сто от гарантирания минимален доход; по чл. 9, ал. 3, т. 8а от ППЗСП – за дете до 16 –годишна възраст, а ако учи – до придобиване на средно образование, включително до навършване на 13 клас на професионална гимназия, но не повече от 20-годишна възраст, ДМД е 91 на сто от гарантирания минимален доход. На основание чл. 9, ал. 5 от ППЗСП размерът на месечната помощ се определя като разлика между диференцирания минимален доход или сумата от диференцираните минимални доходи и доходите на лицата или семействата от предходния месец.

Следователно, анализът на чл. 8 от ЗСП, чл. 9, ал. 1 и ал. 5 от ППЗСП води до извода, че месечна помощ може да се отпусне или на конкретно лице, или на семейство. В случая органът неправилно е изчислил дохода по чл. 9, ал.1 от ППЗСП, доколкото не

е определил конкретно за всяко едно от лицата диференциран минимален доход с оглед приложимите критерии по чл.9, ал. 3 и съответно, да определи размера на дохода съгласно чл.9, ал. 5 от ППЗСП. Т.е. органът е бил длъжен да определи първоначално диференциран минимален доход за молителя А. Б. Т., а след това и за съжителстващото с него лице – Р. А., след което на основание чл.9, ал. 5 от ППЗСП размерът на помощта ще представлява разликата между сумата от диференцираните минимални доходи за всяко едно от лицата и доходите на семейството за предходния месец (м.10.2012 г.), който е за сумата от 218,25 лева. За жалбоподателя са налице основанията по чл. 9, ал. 3, т. 4 и т. 8, б. ”а” от ППЗСП, а за Р. А. – основанията по чл. 9, ал. 3, т. 4, т. 6 и т.8, б. „а” от ППЗСП. Органът следва да изчисли ДМХ за всеки един тях и от сбора на тези доходи следва да бъде извадена сумата от 218,25 лева (доходът от предходния месец – м.10.2012 г.), за да се получи размера на поисканата месечна помощ. В този смисъл решение по адм. дело № 1691/2011 г. по описа на Върховен административен съд, VI отделение.

Съобразно гореизложеното като е пристъпил към общо определяне на диференцирания минимален доход на лицата, без да получи съответния диференциран минимален доход за всеки един от тях поотделно, органът е издал административен акт в нарушение на материалния закон.

По така изложените съображения жалбата на А. Б. Т. се явява основателна и оспорената заповед следва да се отмени. На основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да бъде изпратена на директора на дирекция „Социално подпомагане” – С. за ново произнасяне по молбата – декларация на А. Б. Т. с вх. № Н2-1046 от 07.11.2012 г. за отпускане на месечна помощ по чл. 9 от ППЗСП, като органът определи диференциран минимален доход на А. Т. и Р. А. съобразно чл.9, ал. 3 и чл.9, ал. 5 от ППЗСП.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 АПК, Административен съд София град, IV състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на Р. Й. А. срещу заповед № Н2-1046 от 28.11.2012 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – С., потвърдена с решение № РД – 01-7 от 02.01.2013 г. на директора на РДСП С. град, като ПРЕКРАТЯВА производството по делото в тази му част.

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Б. Т. заповед № Н2-1046 от 28.11.2012 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане” – С., потвърдена с решение № РД – 01-7 от 02.01.2013 г. на директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане” – С. град.

ВРЪЩА преписката на директора на дирекция „Социално подпомагане” – С. за ново произнасяне по молбата – декларация на А. Б. Т. с вх. № Н2-1046 от 07.11.2012 г. за отпускане на месечна помощ по чл. 9 от ППЗСП

Решението в частта, в която производството е прекратено, имаща характер на определение, подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок, а в останалата си част - подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на

препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: